

8. V PLESOVÉ TOALETĚ

Inteligentním čtenářkám a čtenářům netřeba vysvětlovat, že jsme všechny ty masáže, pleťové masky, manikúru a kadeření nepodstupovaly proto, abychom doma louskaly ořechy. Zvláště jsme-li šťastnými majitelkami zbrusu nových večerních šatů, ukořistěných po módní přehlídce. Zářný zjev si žádá být vystaven na odiv. Vzhůru na ples.

Předtím je ale ještě nutno projít, alespoň v některých případech, proměnou osobnosti. Pokud byste totiž chtěli srovnávat ženu v kuchyni a ženu v plesové róbě, shledali byste, že jde o dvě rozdílné osoby. Nestačí zaměnit pantofle za zlaté střevíčky s jehlovými podpatky a zástěru za hedvábný zázrak, nýbrž nekompromisně zkultivovat i duši. Ženě chystající se na ples doporučuji začít s předstihem s přípravou na oduševnělou konverzaci, která jí musí vydržet aspoň do pátého drinku. Skutečná dáma tyto problémy nemá, jelikož se i v kuchyni obrací na chotě s otázkou: „Drahý, nebude ti proti mysli, při-

dám-li do závinu i rozinky?“, zatímco žena z lidu útočně hartusí: „Dneska tam dám i rozinky. Každý jí štrúdl s rozinkama, jen ty máš furt nějaký extrabuřty.“

Ty z nás, nalézající se někde uprostřed mezi naznačenými krajnostmi, musí nejpozději během oblékání a posledních kosmetických úprav trénovat. Zřeknou se obvyklých replik: „Kájo, koukej už mazat do postele a neštví mě, sakra,“ ale ševalí: „Kájoušku, běž si už hajnout, ano? Přece nechceš mamince pokazit večer. Babička ti přečte pohádku, vidíte, maminko?“

Poté začnou hledat manžela, který většinou stojí už půl hodiny v plné zbroji u dveří a chrastí klíči. Manžel je nezbytný doplněk. Za prvé není myslitelné, aby šla dáma na ples sama. Mohla by být pokládána za dámičku. Za druhé je choť potřebný k bezpečné dopravě tam i zpět. (Smutné arcí je, zřídí-li se pod obraz a musí být sám za pomoci dobrovolníků domů dopraven.) Za třetí, taková společenská událost je vítaná příležitost vzbudit v manželovi, ukolébaném léty do nudné bezstarostnosti, trochu žárlivosti za předpokladu, že je po vás poptávka, jdete-li z náruče do náruče. Jestliže tomu tak není, je lepší ples oželet, zůstat doma (i s manželem samozřejmě), sledovat nějakou televizní soutěž a správnou odpovědí na dotaz, zda rybář potřebuje pušku nebo udici, se povznést do intelektuálních výšin.

Statut dámy je záhodno udržet ve všech prostorách plesoviště. V tomto momentě konstatuji, že už jsem zase předválečná sušenka, neboť ta pamatuje jinou, únosnou míru flirtování, jinou úroveň konverzace, a žasla by stejně jako já, kdyby uprostřed večera vyhledala intimní místo a odtud vyslechla rozhovor přítelkyň, věkem blízkých debutantkám. „Je to vůl jako stehno. Víš, co mi nabízel? Že mě veme do Chorvatska! Debil.“ – „Vyser se na něj, na kreténa. Všimla sis toho tlustéhocha s pleší v modrém smokinku? S brčálovým motýlkem? Tančí furt s takovou zr-zavou vizunou. Všimla, jo? Tak ten má haciendu ve Španělsku a loni mě zval na Maledivy. Jeď po něm.“ Přátelé, to by porazilo i sušenku od loňských Vánoc.

Tempora mutantur nos et mutamur in illis. No jenom ta naše generace ne a ne zmutovat do výše popsaných manýr. Zvláště já jsem beznadějně staromódní. Věřili byste, že jsem se ještě nedala ani tetovat?

Ale vraťme se k plesové toaletě. Má čarovnou moc. Žena si v ní připadá krásná, žádoucí a... Jak bych to přiléhavě vyjádřila? Nedotknutelná! V tom smyslu, že jaksi nepřipadá v úvahu, že by po ní mohl někdo žádat, aby škrábala brambory, myla okna a tahala minerálky. Nazíráno z tohoto úhlu, bylo by pro každou z nás praktické, kdyby se hned zrána obehkala plesovou róbou, ozbroji-

la glazé rukavicemi a obrnila péroovým bolerkem. S růží ve vlasech by pak bylo snadné odbýt manželův požadavek teplé večeře nadzvednutím obočí a užaslou otázkou: „Snad nečekáš, že *v tomhle* budu dělat bramborák?“

No, je to hezká vize, že jo? Ale upřímně řečeno, v takovém gala by se blbě koukalo i na televizi. Natož pak lezlo do sanitky při ledvinové kolice. Ne, ne, plesové šaty jsou výjimečná záležitost, určená pro výjimečný den. Asi jako vánoční stromeček.

Já už na plesy nechodím, ani po nich neprahnu. Pokud zapátrám ve vzpomínkách, vyplují na povrch tři. Dvě krásné a jedna truchlivá. Při první mi vytane na mysli obraz parketu, po němž víří desítky dvojic. Jednu z nich tvoří mladý muž v dokonalém obleku a jeho partnerka v nebesky modrých šatech pod korunou plavých vlasů. Tančí se polka a mladý pár předvádí její variace včetně „okénka“. Lid vůkol jej sleduje se zálibou. Ten tanečník je můj první manžel a jeho protějšek jsem já.

Vzpomínka druhá. Maturitní ples mého staršího syna. Stojím na balkonu se svým druhým manželem a sledujeme rej pod sebou. Mám na sobě úsporné dlouhé šaty, jejichž rozparek na boku jsem si před plesem přičinlivě zašívala, aby syn nedostal snížené mravy za frivolní matku. Dole se lopotí syn se svou partnerkou. Chvilími

ustávají v tanci, aby chytili rytmus, a tiše si počítají kroky. Pár minut se shovívavě culíme. Pak manžel ztratí nervy, chytí mne za ruku a zavelí: „Pojď, Boubelko, předvedeme jim, jak se tančí valčík!“ A věru že jsme předvedli.

Vzpomínka třetí. Jsme na plese Slávie. Já a tentýž manžel. Již nechce nic předvádět. Zdráhá se provést mě i při ploužáku. Místo tance sedíme v uzavřeném salonku s činiteli Slávie, hulíme a pijeme. Nudím se. Tělnatí bafuňáři taktéž netančí. Vášnivě diskutují o tom, koho koupí a koho dají k ledu. Zdá se, že první jsem šla k ledu já. Nakonec nechybí ani sníh, kterým klopytám v půl páté ráno k domovu po marných pokusech přimět svého manžela k odchodu. Pak že je potřebný coby doprovod. Jak který. No, nechtěl jít on, šla jsem já. Posléze i od stolu a od lože. Od té doby si plesám od rána do večera, ani róbu nepotřebuju.

Nuže, to byla malá ukázka ze soukromého archivu. Tou jsem však řekla vše, co mě k tomuto tématu napadlo. Proto tuto kapitolu uzavírám. Není nic horšího, než když autor píše a nemá co říci.